

**Der var engang, hvor jeg aldrig
tænkte på fugle**

Flyttevognen, husker jeg, holdt skråt foran døren, og de tre flyttemænd i grønne kedeldragter gav sig til at slæbe møbler ind.

Vores nye beboer stod med en lille potteplante i hånden. Jeg var på vej ud, og i samme øjeblik, hun så mig, tog hun et par sidelæns trin, gik baglæns hen imod døren, hvorefter hun udstødte et lille skrig og forsvandt løbende ind i opgangen. I det samme lød der et smæld. En af flyttemændene havde smækket døren til førersædet i, og han pegede med sin grimme finger op mod tagrenderne.

"Se duerne," råbte han.

Og så stod alle flyttemændene og lo.

Der gik en rum tid. Og jeg tænkte egentlig ikke på vores nye beboer i stuen til venstre. Måske lurede der en lille undren over, at jeg aldrig stødte på hende. Men så en dag kom hun gående lige imod mig på fortovet.

"Der har vi sørme vores nye nabo med potteplanten," tænkte jeg og smilede. Jeg så for mig de røde blomster, som altid står og lyser så stærkt i vindueskarmen.

Men så, lige før vi ville mødes, foretog hun et brat sving og trådte ud på gaden, som hun krydsede uden at se sig til siden.

En bil måtte bremse hårdt, og to andre med. Nogle cyklister gav sig til at bande højlydt.

I dagene efter så jeg hende hele tiden for mig. "Hvad kunne der ikke være sket?" spurgte jeg mig selv. Jeg spekulerede på, om jeg sådan uden videre skulle gå ind til hende og sige, at hun skulle passe på. "Der er faktisk stadig mennesker, som bekymrer sig!" ville jeg have sagt.

Men jeg gjorde det ikke.

Hendes vinduer var altid hermetisk tillukkede.

Tiden gik, og hun var ved at forsvinde ud af mine tanker, da jeg så hende igen.

Jeg havde lige låst mig ind i opgangen, da hun stod foran mig og hængte sit nye navneskilt op.

"Hej," sagde jeg.

Hun foretog et spjæt, og med et halvkvalt udbrud trådte hun ind og smækkede døren i efter sig. Og som om det ikke var nok, dagen efter mødte jeg hende igen. Jeg var ved at lukke mig ud af hovedtrappens dør. Hun havde ikke set mig, men da jeg pludselig stod og holdt døren for hende, og hun så op, gik der ligesom en trækning hen over hendes smukke ansigt, og hun løb hastigt forbi mig, mens hun så ned.

"Hej," sagde jeg, men hun svarede ikke.

Efterhånden hobede indicierne sig op, og et mønster tegnede sig. Når jeg så hende komme imod mig på fortovet, var hun pludselig væk. Ved siden af, hvor vi bor, ligger der en stor, grå sports-hal. En dag så jeg hende på lang afstand. Lynhurtigt beregnede jeg, at vi ville passere hinanden lige uden for sportshallen. Men inden det nåede så vidt, var hun drejet af. Og så bar hun endda på et stort indkøbsnet! Glemte jeg at sige, at hun er en lille spinkel kvinde?

Et andet eksempel: I gården har vi en terrasse med borde og stole. En solskinsdag havde hun sat sig derned. Jeg fulgte efter. Ikke så snart var jeg drejet om hjørnet, før jeg så ryggen af hende og døren, der smækkede i.

Det var i øvrigt ved samme lejlighed, at jeg bemærkede fuglene. Der var rigtig mange af dem. De havde samlet sig i store urolige flokke, som kredsede oppe over husets tag.

Omsider var jeg blevet klar over det med fuglene. Nogle af mine medbeboere havde i øvrigt også antydnet et og andet. Jeg begyndte at belure hende fra mit vindue. Når hun sad nede på terrassen og slikkede solskin eller fejede og vandede blomster, kunne hun pludselig få dette jagede udtryk i sit kønne ansigt, og kort efter var hun forsvundet.

Ved de lejligheder var der altid fugle. Men når der var hunde i nærheden, var det ikke sådan. En enkelt gang kom hun selv til at formulere sig. Hun sad dernede på den hvide plasticstol og læste, da en due var på vej hen imod hende. Først opdagede hun den ikke. Men med ét sænkede hun bogen og kom i det samme til at se, hvad det var, der gik og pikkede rundt om hendes fødder.

Hun rejste sig med et sæt, stolen væltede bagover, og hun veg baglæns.

"Væk med dig, dumme fugl! Væk med dig! Kan du så forsvinde!" råbte hun.

Og kort efter var hun flygtet ind i sin lejlighed.

Snart var vinduet ikke nok for mig, og jeg måtte fortsætte beluringen fra et træ, der stod lige uden for hendes vindue. Fra de duvende grene, havde jeg den fineste udsigt ind i hendes stuer. Men der var intet at se. Enkelte gange blev en dør åbnet for hastigt at blive lukket igen. Ellers var der kun mørke og stilhed. Og når jeg satte mig i det lille fyrretræ på den anden side af huset var det det samme. Hastigt åbnede og lukkede døre var det eneste liv, der kunne spores i hendes lille lejlighed.

I de dage var der fugle. Råger skreg, solsorte fløjtede, spurve kvidrede, og en enkelt skade blandede sig i koret. Den bølgende støj var så

altgennemtrængende, at der snart måtte ske noget. Og som ved et hemmeligt tegn begyndte vi alle at pikke på hendes vinduer.

Hun reagerede slet ikke.

Det var dagen efter, at jeg fik polititilholdet. Jeg måtte ikke under nogen omstændigheder fra gårdens træer, eller fra andre steder i øvrigt, belure kvinden i stuen til venstre. Ej heller måtte jeg give mig af med at pikke på hendes ruder.

"Fugle må ikke pikke på lejernes ruder!"

Sådan var beskeden.

Verden blev med ét så trist, og fugleflokkene, der havde sat sig i træerne og på tagrygningen med hovederne under deres vinger, forholdt sig tavse.

Men efter nogen tid kom uroen igen: De første lyde af baskende vinger lod sig høre, og snart fyldtes luften af frydefulde skrig og vingesus.

Grenen, jeg sidder på, gynger op og ned, og nu står hendes vindue på vid gab.

Fuglene er i uro, og skrigene fylder luften.

Hvad kan jeg andet?

Et enkelt hop og et par vinge-bask, og jeg sidder i hendes vindueskarm.

Og dér ser jeg hendes glinsende brune fjer på ryggen af den store røde lænestol.

Med ét er jeg over hende, et bid i nakken, og hun er leveret.

Hun giver sig godt nok lidt, basker med de små vinger, og fjerene står i en sky omkring hende.

Men snart bliver hun rolig, og hun drejer lige så stille sit hoved bagover og om imod mig og åbner sin mund og kysser mig.

“Det var du længe om,” hvisker hun. “Hvorfor er I mænd så tungnemme?”

“Jamen, jeg har aldrig før tænkt på fugle,” svarer jeg.